

ÎNCHEIERE

28 iunie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Ion Druță
Tamara Chișca-Doneva

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului Societatea cu Răspundere Limitată „Imona Grup” Societate cu Răspundere Limitată,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Societății Comercial „Imona-Grup” Societate cu Răspundere Limitată împotriva Asociației Obștești „Vidoinf” cu privire la încasarea datoriei,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 07 decembrie 2017, prin care a fost admis apelul declarat de Bujor Ion, casată hotărârea Judecătoriei Ștefan Vodă din 01 martie 2016 și emisă o nouă hotărâre prin care acțiunea a fost respinsă,

c o n s t a t ă :

La 26 iunie 2015, SC „Imona Grup” SRL a depus cererea de chemare în judecată împotriva AO „Vidoinf” cu privire la încasarea datoriei.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că la 14 iunie 2014 a încheiat cu AO „Vidoinf”, în persoana lui Bujor Ion, contractul de vânzare-cumpărare a produselor tipografice nr. 69/14, în temeiul căruia SC „Imona Grup” SRL la comanda AO „Vidoinf” a prestat servicii de tipar și poligrafice în schimbul unei retribuții, plătite la predarea lucrării.

În urma acestor tranzacții au fost emise două facturi fiscale, și anume factura fiscală seria FB nr. 6353539 pentru suma de 4 170 lei, semnată de pârât și factura seria FB nr. 6700830 pentru suma de 9730 lei, pe care pârâtul a refuzat s-o semneze.

Menționează reclamantul că la 13 decembrie 2014 a remis AO „Vidoinf” prin scrisoare cu aviz recomandat factura fiscală nesemnată și actul de primire-predare, pe care destinatarul le-a recepționat, fapt confirmat prin ștampila aplicată pe Aviz, iar actele recepționate n-au fost contestate, de pârât, fapt ce confirmă existența tranzacției.

Astfel, în total suma loturilor produseși a tranzacțiilor de vânzare-cumpărare constituie suma de 13 900 lei.

Mai invocă reclamantul că potrivit dispozițiilor pct. 5.5 din contractul de vânzare-cumpărare, în cazul când una din părți nu-și îndeplinește obligațiunile contractuale sau din anexă, partea în culpă este obligată să plătească celeilalte părți penalitatea în valoare de 0,5% din valoarea obligațiunilor neexecutate pentru fiecare zi

calendaristică de întârziere, astfel încât în urma calcului efectuat creanța pârâtului constituie 23 977 lei.

La fel, indică reclamantului că întru soluționarea litigiului pe cale extrajudiciară a expediat în adresa pârâtului scrisori cu Avize de recepție prin care i-a solicitat ultimului achitarea contravalorii mărfii livrat, însă în acest sens nu au fost întreprinse careva măsuri.

Susține că raporturile obligaționale între SC „Imona Grup” SRL și AO „Vidoinf” sunt bazate pe contractul de vânzare-cumpărare a produselor tipografice nr. 69/14 din 14 iulie 2014, care este un contract cu titlu oneros, bilateral și sinalagmatic precum și pe facturile fiscale menționate mai sus, care în conformitate cu prevederile art. 320, 321, 322 din Codul civil generează obligațiunea pârâtului de a le achita integral.

În drept își întemeiază cerințele în baza art. art. 8, 10, 512, 513, 572, 666 - 668 Cod civil.

Solicită SC „Imona Grup” SRL încasarea din contul AO „Vidoinf” în beneficiul său a datoriei și penalității ce rezultă din neachitarea facturilor fiscale în sumă de 13 900 lei și respectiv 10 077,50 lei.

La data de 26 ianuarie 2016, SC „Imona Grup” SRL a depus cerere privind mărirea cuantumului acțiunii în care invocând că a suportat cheltuieli pentru deplasarea în ședințele de judecată din 17 decembrie 2015 și din 26 ianuarie 2016, a solicitat majorarea cuantumului acțiunii cu 154,20 lei.

Solicită SC „Imona Grup” SRL încasarea din contul AO „Vidoinf” în beneficiul său a datoriei pentru marfa livrată în sumă de 13 900 lei, a penalității în sumă de 10 077,50 lei, a cheltuielilor de deplasare și a cheltuielilor de judecată sub forma taxei de stat în sumă 720 lei.

Ulterior, în cadrul dezbaterilor judiciare SC „Imona Grup” SRL a depus cerere de concretizare a cerințelor în care a invocat că la data de 16 septembrie 2015 ora 13.30 s-a prezentat în ședință, însă ședința de judecată nu a avut loc din motiv că pârâtul nu s-a prezentat.

Astfel, cheltuielile de transport suportate de SC „Imona Grup” SRL pentru prezentarea în ședință constituie 361,94 lei.

Solicită încasarea din contul AO „Vidoinf” în beneficiul SC „Imona Grup” SRL a datoriei și penalității ce rezultă din neachitarea facturilor fiscale în sumă de 13 900 lei și respectiv 10 077,50 lei, a cheltuielilor de judecată suportate în legătură cu achitarea taxei de stat în sumă de 720 lei și a cheltuielilor de transport în sumă de 361,94 lei.

La data de 26 ianuarie 2016, SC „Imona Grup” SRL a depus cerere privind atragerea în proces în calitate de copârât a conducătorului AO „Vidoinf” - Bujor Ion.

Prin încheierea Judecătoriei Ștefan Vodă din 27 ianuarie 2016, a fost admisă cererea SC „Imona Grup” SRL, fiind atras în proces în calitate de copârât conducătorul AO „Vidoinf” - Bujor Ion (f.d. 65).

Prin hotărârea Judecătoriei Ștefan Vodă din 01 martie 2016, acțiunea a fost admisă integral, fiind încasat în mod solidar din contul AO „Vidoinf” și Bujor Ion în beneficiul SC „Imona Grup” SRL datoria în sumă de 13 900 lei, penalitatea de întârziere în sumă de 10 077,50 lei și cheltuielile de judecată în sumă de totală de 1 236,14 lei.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 07 decembrie 2016, a fost admis apelul declarat de Bujor Ion, casată integra hotărârea primei instanțe și emisă o nouă hotărâre prin care acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Pentru a decide astfel, instanța de apel cu referire la contractul de vânzare-cumpărare a produselor tipografice nr. 69/14 încheiat la 14 iulie 2014 între SC „Imona Grup” SRL în calitate de executor și AO „Vidoinf” în persoana lui Bujor Ion în calitate de beneficiar a reținut că obiectul contractului l-a constituit broșuri 4+4 în număr de 500 de exemplare, ce urmau să conțină pe copertă inscripția „CATEDRALA SFINȚILOR APOSTOLI PETRU ȘI PAVEL MĂNĂSTIREA HÎNCU”, valoarea contractului constituind 13 900 lei.

Totodată instanța de apel a remarcat actul de predare-primire din 29 august 2014, potrivit căruia beneficiarul serviciului a preluat tirajul de 150 de broșuri în valoare de 4 170 lei, cu întocmirea în acest sens a facturii fiscală FB nr. 6353539 din 29 august 2014 și reclamația nr. 39 din 01 septembrie 2014 prin care Bujor Ion în numele AO „Vidoinf” a comunicat intimatului despre greșeala strecurată în revista „Sfintele Noastre Mănăstiri, Pelerinaj Video. Ghid Practic pentru Turiști și Pelerini” și a atenționat încetarea tipăririi tirajului de 350 de reviste, temei pentru înaintarea reclamației fiind lipsa literei „A” în cuvântul „CATEDRALA” de pe coperta revistei.

La fel, instanța de apel a reținut actul de predare-primire a tirajului de 350 de reviste, în valoare de 9 730 lei din 28 noiembrie 2014 întocmit de SC „Imona Griup” SRL și nesemnat de beneficiar, factura fiscală seria FB nr. 670083 din 29 noiembrie 2014 și prevederile pct. 3.7 al contractului nr. 69/14 din 14 iulie 2014, potrivit cărora beneficiarul în termen de 2 (două) zile de la primirea producției are dreptul să invoce neconcordanțele calitative și cantitative ale prestației, obligând astfel executorul de a verifica la sediul beneficiarului situația de fapt și întocmirea unui act de constatare, și a reținut că întrucât produsul a fost primit de apelant la 29 august 2014, zi de vineri, reclamarea prestației necorespunzătoare la 01 septembrie 2014 este conformă contractului.

În context instanța de apel a invocat prevederile art. 514, 572 alin. (1) și (2), 704 alin. (1), 705 alin. (2), 753 alin. (1) și (2), 763 alin. (1) și (2), 768 alin. (1) și (4), 970 alin. (1) și (2), 971 alin. (1) și (2) Cod civil, ce reglementează aspecte ce țin de condițiile generale de executarea obligațiilor, dispozițiile generale cu privire la contractul sinalagmatic, contractul de vânzare-cumpărare, viciile material ale bunului, remediere, efectele imposibilității de restituire a bunului și cererea de reducere a prețului și a conchis că contractul încheiat între părți este unul sinalagmatic, iar obligația apelantului este corelativă obligației intimatului, care urmează să execute prima și astfel, intimatul nu poate fi obligat să-și execute obligația de plată în condițiile în care intimatul nu și-a executat obligația de predare apelantului a broșurilor contractate, realizate conform proiectului stabilit.

Subsecvent instanța de apel a constatat că în broșurile tipografiate de intimat, pe copertă este omisă litera „A” în cuvântul imprimat „CATEDRALA”, eroare ce denotă că bunurile transmise apelantului nu pot fi utilizate conform destinației, deoarece coperta constituie parte integră și de față a broșurilor, iar admiterea unei omisiuni în textul imprimat pe aceasta exclude posibilitatea utilizării întregii broșuri.

Iar în consecință instanța de apel stabilind că SC „Imona Grup” SRL nu și-a executat obligația de a transmite AO „Vidoinf” bunurile tipografiate fără vicii, respectiv nu și-a executat obligația asumată și nu a prezentat probe ce ar confirma că

viciile admise au fost înlăturate de intimat ca urmare a recepționării somației despre existența și înlăturarea viciilor, a concluzionat că din motivul neexecutării corespunzătoare a obligației SC „Imona Grup” SRL nu este îndreptățit să ceară executarea de către AO „Vidoinf” a obligației corelative de plată.

La data de 27 aprilie 2017, SC „Imona Grup” SRL a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului casarea deciziei instanței de apel cu menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia contestată, invocând că instanța de apel nu a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea justă a litigiului și a aplicat eronat normele de drept material și procedural, fapt ce a dus la emiterea unei decizii neîntemeiate.

Susține că instanța de apel în cadrul examinării cauzei a acceptat probe prezentate AO „Vidoinf” și contrar prevederile art. 372 alin. (1) și art. 186 alin. (2) CPC, nu a solicitat intimatului să prezinte dovezi sau să motiveze imposibilitatea prezentării acestora la examinarea cauzei în prima instanță.

În consecință, instanța de apel a acceptat și s-a axat la pronunțarea deciziei pe somația nr. 39 din 01 septembrie 2014, prin care Bujor Ion în numele AO „Vidoinf” ar fi atenționat SC „Imona Grup” SRL despre greșeala depistată cu solicitarea de a remedia greșeala admisă, însă a lăsat fără apreciere faptul că AO „Vidoinf” nu a dovedit prin nimic faptul depunerii somației respective la sediul SC „Imona Grup” SRL.

Totodată consideră recurentul că instanța de apel în ședința din 19 octombrie 2017 nejustificat a reluat examinarea cauzei în fond și amânat ședința de judecată obligând AO „Vidoinf” să prezinte statutul societății, care în opinia sa nu afectează cu nimic obiectivitatea examinării cauzei și apare ca o metodă de tergiversare intenționată a examinării cauzei și de favorizare a AO „Vidoinf”.

Mai mult la următoarea ședință în care AO „Vidoinf” urma să prezinte asociației a prezentat suplimentar și o broșură pretinsă ca ar fi executată conform machetei aprobată de el anterior și pe care instanța la fel a acceptat-o, lăsând fără apreciere faptul că AO „Vidoinf” nu a confirmat prin nimic faptul că broșura respectivă a fost tipărită conform machetei aprobate în temeiul căruia au fost tipărite și broșurile de către SC „Imona Grup” SRL.

În context relatează recurentul că și-a onorat obligațiile cu bună credință și diligentă, despre ce servește însăși faptul că până la moment AO „Vidoinf” nu a înaintat careva solicitări sau pretenții dovedite cu privire la executarea obligațiilor asumate, în timp ce ultimul s-a comportat cu rea-credință chiar de la nașterea obligațiilor contractuale prin tănuirea intenționată a adresei juridice reale a asociației obștești, fapt de asemenea menționat de recurent în referința depusă în cadrul procedurii de apel.

Insistă că instanța de apel a ignorat categoric argumentele înaintate de SC „Imona Grup” SRL, deși în speță este evident comportamentul dolosiv al intimatului chiar de la momentul nașterii obligațiilor contractuale.

La data de 23 iunie 2017, directorul general al AO „Vidoinf” Bujor Ion a depus referință asupra recursului declarat de SC „Imona Grup” SRL, invocând caracterul neîntemeiat al argumentelor invocate de recurent și solicitând respingerea recursului ca neîntemeiat.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

După cum rezultă din materialele cauzei copia deciziei instanței de apel din 07 decembrie 2016 a fost expediată pentru cunoștință participanților la proces, inclusiv, recurentului SC „Imona Grup” SRL la data de 20 februarie 2017, fapt confirmat prin scrisoarea de însoțire cu nr. de ieșire 1835 ce se conține la dosar (f. d. 160), însă careva date privind recepționarea acesteia de către destinatari, materialele cauzei nu conțin.

Astfel, instanța de recurs consideră că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 27 aprilie 2017, împotriva deciziei instanței de apel din 07 decembrie 2016, în termen.

Examinând temeiurile recursurilor, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarate de către SC „Imona Grup” SRL este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către SC „Imona Grup” SRL nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC, or recurentul nu a invocat nici un temei care ar indica la ilegalitatea deciziei instanței de apel.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura

admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posedă puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către SC „Imona Grup” SRL asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către SC „Imona Grup” SRL ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Recursul declarat de către Societatea Comercială „Imona Grup” Societate cu Răspundere Limitată se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Ion Druță

Tamara Chișca-Doneva